

## Глава X

Страхата дигна тежката желязна решетка, разтвори дебелите порти, спусна подвижния мост и застана от двете страни на крепостния вход, замръзнала в почетна неподвижност, с опрени напетици копия. От кулата ~~излизаша~~ <sup>препуснаха</sup> четирима ~~конници царят, кт~~ <sup>ездачи</sup> Калоян княз Белота, ~~и войводата~~ <sup>и</sup> Сергей ~~иначалник на конницата~~ <sup>иначалник на конницата</sup> великият бояр Сеслав, ~~и кметът~~ <sup>и кметът</sup> царската конница.

Беше ясен летен ден. Марта, която лъхаше от напечените скали, правеше стоемето в града непоносимо. За това по-имотните и знатни търновски граждани се бяха вече пренесли по своите лозя, периволи, млини, кипурии и врътожади, за да прекарат няколко време на шир и зелено, далеч от прашния, душен и тесен крепостен град. Все пак, при шума на осемте чифта копита, които звънко отекваха по плочите, тук-таме от прозорците на къщите почнаха да надничат любопитни глави, и в късо време стръмните и тесни улички се изпълниха с хора. Ковачи, обуцари, кожари, оръжемайстори напуцаха за миг работа си и застанаха пред дюкянчетата си, чакаха минаването на царската дружина, предизвестена от рояк боси и чорлави деца, които тичаха с радостни крясъци пред конете. Тогава от портите се втурваха жени, прибираха набързо свините, които се търкаляха сред сметта, натръпана пред къщите, разгонваха кокошките и патиците, които препречваха пътя, или пък, успели да бързо да откъснат някое цвете от градините си - сгушени между тясно струпаните една до друга къщи - заставаха чинно на прага, за да дочакат с наведено надолу чело минаването на царя. Но челата им не бяха никога толкова наведени, за да не могат да забележат със жадно любопитство, дръзкият блясък на очите му, чиито взор се забиваше като кама в очите на всеки срещнат, кестенявите къдри - тук-таме вече прошарени със сребърни кичури, - които се подаваха под плъската му кожена шапка.

Царската дружина отминаваше и дълго след това търновци